

Т и заходиш до книгарні й притримуєш двері, щоб вони не грюкнули. Ти всміхаєшся, ніби тобі соромно бути гарною дівчинкою, твої нігті без лаку, светр бежевий із V-подібним вирізом, і неможливо дізнатися, чи ти носиш бюстгальтер, але я думаю, що ні. Ти настільки чиста, що здаєшся брудною, і ти шепочеш своє перше слово мені — *привіт* — коли більшість просто пройшла би повз, але не ти, у своїх мішкуватих поросячорожевих джинсах, як у стрічці «Павутиння Шарлотти». Звідки ж ти прийшла?

Ти маєш класичне й водночас сильне тіло, моя маленька Наталі Портман із фільму «Близькість», коли вона гарна та молода й більше не зацікавлена у британцях, повертається додому в Америку. Ти приходиш до мене додому десь приблизно у вівторок о 10:06. Щодня я добираюся до цього магазину в Нижньому Іст-Сайді зі свого помешкання в Бед-Стуї. Щодня я зачинаю його, так і не знайшовши таку, як ти. Ти тільки подивися на себе, увійшла в мій світ сьогодні. Мене трясє, і я хотів би прийняти «Атіван», але вони вниз, і я насправді не хочу цього робити. Не хочу спускатися вниз. Я хочу бути тут, повністю. Дивитися, як ти кусаєш свої ненафарбовані нігті й повертаєш свою голову ліворуч, ні,

покусиеш свій мізинець, із широко розплющеними очима дивлячись праворуч, ні, відмовляєшся від біографій, книжок із самодопомоги (дякую, Боже) та сповільнюєшся, коли бачиш художні книжки.

Так.

Я дозволяю тобі загубитися між стелажми — художня література від «К» до «Ф» — ти не класична невпевнена німфа в пошуках Фолкнера, якого закинеш, так і не почавши. Фолкнера, який затвердіє на твоєму нічному столику й стане цупким, якби книги могли такими ставати. Фолкнера на одну ніч, навіть якщо ти стверджуєш, що ніколи такого не робиш. Ні, ти не така, як ці дівчата. Ти не обереш Фолкнера, твої джинси вільно сидять на тобі й ти надто засмагла для Стівена Кінга, а також не зовсім у тренді для Гайді Джулавітс. Кого, кого ти обереш? Ти чхаєш, голосно, і я уявляю, яка ти голосна, коли кінчаєш.

— Будь здорова! — відповідаю я.

Ти хихочеш і кричиш у відповідь, ти хтива дівчинка:

— Ти теж, друже.

Друже. Ти фліртуєш, і якби я був типовим козлом з інстаграму, то сфотографував би плакат «К — Ф», додав фільтр на це фото й підписав би його:

«К — Ф, так, я знайшов її».

Заспокойся, Джо. Вони не люблять, коли хлопці стають надто наполегливі, нагадую я собі. Дякувати богу за клієнтів. Часом буває складно визначити їхню передбачувану книгу Селінджера — от знову, завжди нелегко це зробити. Цьому хлопцеві скільки, десь тридцять шість? І він тільки тепер читає «Френні та Зуї»? І будьмо відвертими: він не читатиме її. Вона всього лише

прикриває книгу Дена Брауна в його кошику. Працювати в книгарні — це дізнаватися, що більшість людей у світі соромляться бути самими собою. Спершу я беру Дена Брауна, наче це дитяче порно, і кажу йому, що «Френні та Зуї» — це лайно. Він киває, а ти досі в секції «К — Ф», тому що я ледве можу побачити твій бежевий светр між стелажми. Якщо ти спробуєш дотягнутися трішки вище, то побачу твій живіт. Але ти цього не зробиш. Ти береш книжку й сідаєш у проході, а можливо, ти залишишся тут на цілу ніч. Можливо, усе буде, як у фільмі з Наталі Портман «Там, де серце», який недостовірно адаптований за книжкою Біллі Леттс — вона точно вища за ці дурниці — і я знайду тебе тут опівночі. От тільки ти не будеш вагітна, і я не буду лагідним чоловіком зі стрічки. Я нахилиюся та скажу: «*Вибачте, міс, але ми зачинені*». Ти подивишся на мене й усмінешся. «*Що ж, я ще не закінчила*». Вдих. «*Я хочу продовжувати. Друже*».

— Агов! — викрикує Селінджер-Браун. Він досі тут? Він досі тут. — Чи можу я отримати свій чек?

— Так, вибачте.

Він вихоплює чек із моїх рук. Він не ненавидить мене. Він ненавидить себе. Якби тільки люди могли давати раду ненависті до себе, клієнтський сервіс був би кращим.

Знаєш що, хлопче? Не будь таким серйозним. Ти працюєш у книгарні, а не створюєш книжки. Ти не пишеш їх, і якби ти був хоча б трохи хорошим у читанні книжок, то, напевно, не працював би тут. Тож зітри цей осудливий погляд зі свого обличчя та скажи мені: «Гарного вам дня».

здорових, люблячих людей, які багато обіймаються та співають пісень навколо вогнища.

— Але, оскільки немає місць, щоби придбати фільми чи альбоми, усе зводиться до книжок. Більше немає відеокрамниць, отже, немає ботанів, які працюють у відеокрамницях, цитують Тарантіно, сваряться через Даріо Ардженто й ненавидять людей, які беруть в оренду фільми Мег Раян. Цей акт, взаємодія між продавцем і покупцем, є найбільш важливою двосторонньою дорогою, яку ми маємо. І знаєш, ти не можеш просто так викоринити вулицю з двостороннім рухом, не чекаючи наслідків.

Я не знаю, чи ти знаєш, але ти не кажеш мені перестати говорити, як це іноді роблять люди, тому киваєш.

— Хм.

— Бачиш, магазин платівок був чудовим зрівнювачем. Він дав ботанам владу: «*Ви справді купуєте Тейлор Свіфт?*» — навіть якщо всі ті ботани поверталися додому й дрили на Тейлор Свіфт.

Припини говорити «Тейлор Свіфт». Ти смієшся з мене чи зі мною?

— У будь-якому разі, — кажу я, і, якщо ти захочеш, я зупинюся.

— У будь-якому разі, — кажеш ти й хочеш, щоб я зупинився.

— Суть у тому, що купувати речі — це єдина чесна справа, яку ми робимо. Той хлопець не прийшов сюди по Дена Брауна чи Селінджера. Той хлопець прийшов сюди зізнатися.

— Ти священник?

— Ні, я церква.

— Амінь.

Ти дивишся на свій кошик, я звучу як божевільний самітник і теж дивлюся у твій кошик. Твій телефон. Ти не помічаєш цього, але я бачу. Він зламаний, у жовтому футлярі. Це означає, що ти дбаєш про себе, тільки коли тобі стає занадто погано. Можу закластися, що ти вживаєш цинк на третій день застуди. Я беру твій телефон і намагаюся пожартувати.

— Ти вкрала це в того хлопця?

Ти дістаєш його й червонієш.

— Я і цей телефон... — кажеш ти. — Я погана матуся. *Матуся.* Ти така брудна.

— Ні.

Ти всміхаєшся й точно не носиш бюстгальтера. Дістаєш книги з кошика, кладеш їх на підлогу й дивишся на мене так, ніби я не зміг би розкритикувати будь-що, що ти колись робила. Твої соски твердіють. Ти не приховуєш їх. Помічаєш цукерки «Твізлерс», які зберігаю біля каси. Ти вказуєш, зголодніло.

— Можна?

— Так, — кажу й уже подумки годую тебе. Я беру твою першу книжку «Неможливі канікули» Сполдінга Грея. — Цікаво, — кажу я. — Більшість людей обирають його монологи. Це чудова книжка, але вона точно не та, яку купують читачі, особливо молоді жінки, які, схоже, не думають про самогубство, зважаючи на долю автора.

— Ну, іноді тобі просто хочеться піти туди, де темно, розумієш?

— Так, — кажу я. — Так.

Якби ми були підлітками, я поцілував би тебе. Але я на платформі позаду прилавку й ношу табличку

з іменем, і ми надто старі для того, щоб бути молодими. Нічні виверти не працюють вранці, і світло ллється крізь вікно. Хіба книжкові магазини не мають бути темними?

Примітка для себе: сказати містеру Муні придбати жалюзі. Штори. Що завгодно.

Я беру твою другу книжку. «Відчайдушні персонажі» однієї з моїх улюблених письменниць, Поли Фокс. Це гарний знак, але ти можеш купувати її, тому що прочитала в якомусь тупому блозі, що вона є біологічною бабусею Кортні Лав. Я не можу бути впевнений, що ти купуєш Полу Фокс, тому що прийшла до неї правильним шляхом, з есею Джонатана Франзена.

Ти шукаєш свій гаманець.

— Вона найкраща, правда? Мене вбиває те, що вона не стала більш відомою, навіть якщо хвилювала Франзена, розумієш?

Дякувати богу. Я всміхаюся.

— «Західне узбережжя».

Ти відводиш погляд.

— Я ще там не була.

Я дивлюся на тебе, а ти піднімаєш свої руки, ніби здаєшся.

— Не стріляй.

Ти хихочеш, а я мрію, щоби твої соски досі були твердими.

— Одного дня я прочитаю «Західне узбережжя», а «Відчайдушні персонажі» я вже читала мільйони разів. Ця для друга.

— Угу, — кажу я, і цієї-таки миті з'являється червоне світло небезпеки. *Для друга.*

— Це, напевно, марнування часу. Він її навіть не прочитає. Але принаймні вона продає книжку, чи не так?

— Правда.

Можливо, він є її братом, татом чи сусідом-геєм, але я знаю, що він друг, і я тицяю в калькулятор.

— З тебе тридцять один п'ятдесят один.

— Святі гроші! Бачиш, ось чому «Кіндл» рулить, — кажеш ти, тягнучись до свого порослячо-рожевого гаманця Цукермана й простягаючи мені свою кредитну картку, хоча ти маєш удосталь готівки, щоб оплатити книжки. Ти хочеш, щоб я знав твоє ім'я, і я не божевільний, тому беру картку, і тиша між нами стає дедалі голоснішою. І чому я не ввімкнув сьогодні музику й не можу придумати, що сказати.

— Ось так. — І я пропоную тобі твій чек.

— Дякую, — бурмочеш ти. — Це чудовий магазин.

Ти підписуєшся, і тебе звати Івіневір Бек. Твоє ім'я — це вірш, а батьки — мудаки, напевно, як і більшість батьків. *Івіневір*. Та невже.

— Дякую тобі, Івіневір.

— Можна просто Бек. Івіневір якось довго й смішно, розумієш?

— Ну, Бек, наживо ти маєш інший вигляд. Також альбом *Midnite Vultures** чудовий.

Ти береш свою сумку з книжками, не розриваючи зорового контакту зі мною, тому що хочеш, щоб я бачив, як ти дивишся на мене.

— Добре, Голдбергу.

* Альбом співака Бек (Beck).